

[Per Federspiel.]

om deres ordning blev overbygget med frihandelsområdet, alligevel ville betragte sig som havende præference, vil jeg understrege, at jeg dermed ikke sigtede — jeg tror også, jeg gjorde det klart — til de mekanisk virkende restriktioner, told og importreguleringer af den ene eller den anden art, men til det rent faktiske eller psykologiske, at man dér har en kreds af lande sluttet sammen i et snævert økonomisk fællesskab, hvor man disponerer i fællesskab, og hvor den enkelte virksomhed og fabrikant, der skal foretage sine dispositioner på længere sigt, en hvilken som helst deltager i den økonomiske aktivitet, uvægerlig vil søge sine kontrakter inden for dette område fremfor uden for. Det var, hvad jeg mente med præferencen. Den er med andre ord udtryk for mere end de blotte mekaniske reguleringer, den er udtryk for virkelig politik. Jeg tror ikke, de øvrige bemærkninger fra den højtærede minister kan give mig anledning til nogen tilføjelse.

Jeg var også glad ved den nøgterne tone, hvori både ministerens første og andet indlæg blev holdt. Jeg går ud fra, at det har været en lapsus, når man i en af de brochurer, der er omdelt — fire meget interessante diskussioner, der er udgivet af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund — læser refereret betragtninger af den højtærede minister, som dér giver udtryk for lidt i retning af samme synspunkt, som har været lagt for dagen navnlig af de andre regeringspartier: at man skal være forsigtig med at komme i for nær forbindelse med de seks lande. Ministeren siger dér, at det ikke er ligegyldigt, hvem man afgiver suveræniteten til, og fortsætter — jeg beder formanden om tilladelse til et kort citat —:

„De seks lande adskiller sig på mange måder fra vort land. Navnlig er forholdene inden for fagbevægelsen og på det politiske område forskellige. Der er i flere af de seks lande en relativt lav organisationsprocent. Hvad de politiske forhold angår, er der ganske vist i Tyskland et stort socialdemokratisk parti, men de borgerlige partier er de stærkeste.“

Jeg kan ikke have noget imod, at den slags argumenter indgår i diskussioner inden for en snæver kreds, men jeg går ud fra, at det ikke skal ses som udtryk for rege-

ringens egentlige mål, at man er ængstelig for at samarbejde med lande, hvis økonomi falder naturligt sammen med Danmarks, alene fordi de har en anden politisk farve.

Dernæst vil jeg gerne takke det ærede medlem hr. Frode Jakobsen for hans udtalelser i aften. Han gav udtryk for et syn på den europæiske fremtid, der hævdede sig over betragtninger om procenter og om forhandlingspositioner, alle disse detaljer, som i virkeligheden er irrelevante i forhold til det, som må være målet for den egentlige politik: at søge at skabe et bedre Europa for alle den vestlige verdens lande med de midler, der nu står til rådighed. Det var navnlig befriende efter de betragtninger, som det ærede medlem hr. Lannung fremsatte.

Der var her et af de paradokser, der kan opstå i en debat som denne. Man ser, at et parti, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft betegnede som et parti, der stammer fra europæerne, som bekender sig til den internationale solidaritet, i dag står som nationalisterne, som dem, der vil beskytte de snævre nationale interesser, medens vi andre, der vel i al beskedenhed ofte bliver kaldt for de reaktionære, i dag står som repræsentanter for fremskridtet og fremsynet.

Men dette er ikke det eneste paradoks. Det andet kom frem i de bemærkninger, som den højtærede økonomiminister for nylig fremsatte. Hvordan skal man egentlig over for de europæiske forsamlinger, der ofte undrer sig over de nordiske standpunkter, kunne forklare, at man inden for de nordiske lande gerne vil have en toldunion, men inden for det større europæiske område vil man ikke deltage i en toldunion; inden for det europæiske område vil man have frihandel med landbrugsvarer, men inden for det nordiske område vil man ikke have frihandel med landbrugsvarer? Mange af disse ting kræver deres forklaring og stiller denne debat i et ejendommeligt relief. Over for dette står vurderingen af Europas fremtid, som jeg atter vil takke det ærede medlem hr. Frode Jakobsen for, fordi han på en så smuk måde gav debatten her den afrunding, som den trængte til.

Aage Fogh: De ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Niels Eriksen stillede